

Velešínský starousedlík Zdeněk Korbela se narodil 20. prosince r. 1938 v Baťově nemocnici ve Zlíně. Nezůstal zde však dlouho, před jeho druhými narozeninami se rodiče přestěhovali do Sezimova Ústí, přičemž výstavba města v té době teprve probíhala a pokračovala i během jeho dětských let.

Tatínek, narozen v Českých Budějovicích, vystudoval všeobecnou medicínu a později stomatologii, pracoval v Baťově nemocnici jako zubní lékař a maminka, narozena pro změnu v Moravských Budějovicích, pracovala nejprve jako zubní laborantka, poté zůstala v domácnosti. Z důvodu nedostatku personálu musel tatínek současně vykonávat funkci praktického lékaře. Kromě pravidelných týdenních služeb v Kaplici sloužil také měsíčně o sobotách a nedělích.

Druhou světovou válku zažil pamětník jako malý a nejvíce mu v paměti utkvěli tzv. *kotláři* – italští a američtí stíhači, kteří se zaměřovali na ničení parních lokomotiv ve snaze o narušení německé válečné dopravy. Letouny viděl na vlastní oči při cestách po přírodě. Obvykle ho doprovázel pes, kterého rodině sovětsí vojáci zabrali – byl to totiž německý ovčák, jak pamětník dodal s úsměvem.

Po válce přišlo studium – nejprve mateřská škola v Sezimově Ústí, poté se rodina přestěhovala do Velešína z důvodu politického tlaku ze strany KSČ. Nátlak pokračoval i ve Velešíně, ale dařila se malá vítězství, která situaci činila snesitelnější - zpětné vyplacení penze z jednoletého školního kurzu, či vytrvalý vzdor na hodinách ruštiny. Absolvování kurzu vedlo ke studiu na jedenáctiletce, gymnáziu v Kaplici, studium, které někteří členové KSČ v předchozích letech panu Korbelovi nechtěli umožnit.

Vrozený obdiv k modelům, mimo jiné tanků a letadel, směřoval pana Korbela k touze jít na vojenskou školu. Tomu zabránil nevhodný třídní profil, “naštěstí”, jak pamětník zdůraznil. Vystudoval proto raději fakultu ekonomicko-inženýrskou na Českém technickém vysokém učení v Praze, na radu třídního učitele.

Dospívání pana Korbely se neneslo ve znamení lásek a zlomených srdcí, ale spíše v duchu vášně k modelářství, která dle pamětníka začala již ve školce - kresbou parníků. Od kresby volně přešel ke tvoření vlastních modelů lodí, které si pouštěl na řece pro radost. Během studií modelářinu příležitostně okořenil pěší turistikou a čundrováním, včetně dobrodružných výletů do Tater.

6. ledna 1963 nastoupil do svého prvního zaměstnání v Tesla Holešovice. Zde působil jako výrobce světelných zdrojů. Nástup pan Korbela žertovně označil jako “černý den”. Původně měl nastoupit do Škodovky v Plzni, což by prý bylo “ještě hroznější”.

V září r. 1963 nastoupil na vojenskou službu; na vojně se pan Korbela dočasně stal učitelem tankové techniky při školním tankovém praporu na cvičišti v Jihlavě, ale vystřelil si pouze z malorážky, nikoliv z kanónu. Učitelem se zde ale reálně nestal, stavěl totiž tanko-střelecké cvičiště. V této době žil v Praze, ačkoliv nerad. Po vojenské službě chvíli pracoval v národním podniku Sfínx.

Na pouti ve Strakonících potkal svou budoucí manželku a životní lásku Marušku, která mu dodnes poskytuje podporu i podstatnou dávku inspirace. Na pouti Marušce koupil perníkové srdce, na kterém bylo napsáno *“krásné oči, krásné tváře, když Vás vedu od oltáře”*.

Po pouti se přestěhoval, přesycen Prahou, zpátky do Velešína a dvořil se Marušce. Roku 1967 nastoupil do Jihostroje ve Velešíně a setrval v zaměstnání i v bydlení. Brzy po nástupu do Jihostroje následovala svatba s Maruškou a společný tramping, r. 1969 se dvojici narodil syn Vladimír. Svatbu společně s narozením syna označil za nejvýznamnější životní událost a svou nejlepší vzpomínku.

O několik let později posunul své modelářské ambice výše, r. 1976 založil, společně s kolegy z Jihostroje; Říšou Rešetkou st. a Jirkou Markem klub lodních modelářů, který nesl název Argonaut. Kromě tvorby modelů se spolek zaměřil také na účast na soutěžích s vlastními modely. Argonaut brzy slavil úspěchy, Zdeněk Korbela šel příkladem a získal stříbrnou medaili na mistrovství Evropy r. 1991, dále také zlatou medaili v rámci československé soutěže. Je vhodné zmínit také “éru kytar”, která vedla ke vzniku úctyhodných čtyřiceti-osmi kytar.

Kromě modelářské činnosti ve volném čase pěstoval květiny a vyřezával ze dřeva rozličné výjevy a dřevořezby, včetně své vlastní výstavy - legendy z Pomalší v římovské galerii. Vytvořil mimo jiné i model města Velešín. Organizoval také vodáky, brázdil Vltavu i Lužnici. Jeho oblíbené plavidlo byla první “žlutá ponorka” a všechny další následující.

Jako pravý renesanční člověk projevil také zájem o genealogii. I díky značné pečlivosti předků se mu tedy zdárně podařilo zmapovat rodokmen rodiny až do 18. století.